

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΛΗΟ ἢ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟ ;

(Δ Ι Η Γ Η Μ Α)

— Μαμά, θά πάμε εἰς τὸ Νέο, βέβαια. Ὅχι εἰς τὸ Παλιό! .
Καὶ οἱ λόγοι αὐτοὶ τῆς κόρης δὲν εἶνε διὰ τὴν μαμά, ἀλλ' εἶνε δι' αὐτόν. Καὶ τοὺς ἐπαναλαμβάνει διὰ τρίτην φοράν ἡμιστραμμένα πρὸς τὴν μαμά της, βλέπουσα ἐκεῖνον λοξῶς, ἐνῶ τοῦ μειδιᾷ, φαινομένη, ὅτι θέλει νὰ τοῦ εἶπη μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐλκυστικῶς προσηλωμένους πρὸς αὐτόν:

« Ἐλα, μαζί μας. Ἀκολουθήσέ με· μοῦ ἀρέσεις... »

Τὸ τραῖνο τρέχει ἀνά τοὺς πρασίνοὺς ἀγρούς· διῆλθε τὴν Καλλιθέαν καὶ κατέρχεται εἰς τὴς Τζιτζιφιές πλήρεις ἐπιβατῶν· πλήρεις ἀπὸ νέους, ἀπὸ κυρίας, ἀπὸ ντεμουαζέλλας, ἀπὸ παιδάκια. Καὶ καθῶς τρέχει μέσα εἰς τὴν ἡδονικωτάτην χειμωνιάτικην λιχκάδα, ἀπὸ μυρωμένους ἀπὸ τὴν τρυφερὰν τῶν ἀγρῶν βλάστησιν περιλούει τοὺς ἐπιβαίνοντας αὐτοῦ.

Συνητητήθησαν ἐντὸς αὐτοῦ κατὰ τύχην Ἐκεῖνη ἀνῆλθεν εἰς τὸ τραῖν εἰς τὸ Παλάτι, αὐτὸς εἰς τοῦ Ὀρφανίδου. Νέος αὐτός, νεώτερόν της ἐκεῖνη. Εὐρίσκονται ἤδη εἰς τὴν γλυκεῖαν ἐκεῖνην στιγμήν, ὅπου ἀκόμη δὲν γνωρίζονται, ὅπου ἴσως νὰ γνωρισθῶσιν, ὅπου ἴσως ἀρχίσουν ν' ἀγαπηθῶσιν· εἰς τὴν στιγμήν, ὅπου ὁ εἰς ἀρέσει μὲ τὸν ἄλλον, ὅπου ὁ εἰς ἀρχίζει νὰ βλέπῃ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἄλλου ἐνσαρκούμενα τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς πόθους τῆς νεότητός του.

Ἡ κόρη εἶνε θελκτικὴ. Ἐχει λευκὸν τὸ πρόσωπον, λεπτὰ τὰ χαρακτηριστικά· τὰ μάτια της ἔχουν τὸ διαυγές τοῦ οὐρανοῦ χρῶμα, ὅπερ λάμπει τὴν ὥραν αὐτὴν ἡμέραν, τὰ μάγουλά της εἶνε ροδοχροα, τὰ μαλλιά της χρυσιζοῦν μὲ τὴν πλήμμυραν τοῦ ἄττικου ἡλίου. Εἶνε ντυμένη μὲ χάριν· τὸ ἀνάστημά της ἐν τῇ νωχελεῖ ἐκεῖνη στάσει της ἀναδείκνυται κομψόν· αἱ μικροσκοπικαὶ

χειρες περιβεβλημένα με κεραιμόχροα γάντια γοητεύουν. Καί ως ακουμβᾶ εἰς τὸ ξύλινον ἔρεισμα τοῦ καθίσματος, καί ως ἀνατινάσσεται διαρκῶς ἀπὸ τὰς κινήσεις τοῦ βραχίονου, σπαρταρᾷ τὸ εὐρωστον παρθενικὸν στῆθος, ἀναπάλλοντα οἱ πλαστικοὶ ὄμοι καὶ ἅπαντα περιβάλλεται διὰ θελγήτρου αὐξάνοντος.

Διὰ βλέμματος ἐταστικοῦ τὴν βλέπει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Τὴν βλέπει καὶ ἐν τῇ βαθμιαίᾳ ἀνακλύψει τῶν θελγήτρων της πρὸς στιγμὴν ἀρχίζει νὰ τὴν ἐπιθυμῇ. Καὶ σκέπτεται.

Θὰ ὑπάγῃ, λοιπόν, μαζί της εἰς τὸ Νέον Φάληρον ;

Καὶ ὅμως αὐτὸς κατεβαίνει σήμερα μὲ τὴν προαπόφασιν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Παλαιόν, μόνος, νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῶν βράχων, εἰς τὸν ἥλιον, παρὰ τὸν φλοῖσθον τῆς θαλάσσης, ἤσυχος, ἄφροντις, χωρὶς καμμίαν ἐπιθυμίαν, χωρὶς καμμίαν ὄρεξιν, χωρὶς πειρασμὸν τινα. Καὶ ἤδη πρόκειται διὰ μιᾶς ν' ἀλλάξῃ πρόγραμμα ; Διότι τοῦ ἔτυχε νὰ συναντήσῃ εἰς τὸν δρόμον τοῦ μίαν νόστιμην κόρην, ἣτις τοῦ δεικνύει, ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ; Νὰ ἀκολουθήσῃ μίαν ἄγνωστον, μίαν, ἣτις τὸν ἐπρόσσεξε, μίαν τὴν ὁποίαν ἐπρόσσεξε καὶ αὐτὸς ἐπὶ στιγμὴν ἐκεῖ εἰς τὸ τρίμ ; Θὰ ἀρχίσῃ πάλιν τὰ παιδικὰ καὶ θὰ εἶνε πάλιν ἑτοιμος νὰ κάμῃ κόρτε μὲ τὴν πρώτην, ποῦ ἀπαντᾷ μὲ τὸν δρόμον ;

Μειδιάμα διαφίνεται εἰς τὰ χεῖλη του. Καὶ ἐκείνη τώρα τοῦ μειδιᾷ γλυκύτερον, τὸν βλέπει μὲ ὀφθαλμοὺς λιγωμένους, προσπαθοῦντας διὰ τῆς φωτεινῆς των ἐντάσεως νὰ τὸν ἐλκύσουν εὐθύς, νὰ τὸν μαγεύσουν. Νομίζει τις, ὅτ' ἐντὸς της ἤναψε τὸ ἐξαφνικὸν πῦρ τοῦ παραφόρου ἔρωτος τῆς γυναικός, νομίζει τις ὅτι εἰς τὰ ἄκρα τῶν ροδαλῶν καὶ μικρῶν ἐκείνων χειλέων ἀνέρχεται ἐκ τοῦ εὐχύμου, τοῦ εὐκόλπου στῆθους της ἐξομολόγησις ἐρωτικῆ δι' αὐτόν, ὡσεὶ ἡ παρθενικὴ ψυχὴ της νὰ ἐδονήθῃ τὸ πρῶτον δι' ἔρωτα πρὸς ἄνδρα, δι' αὐτόν καὶ φαίνεται ἤδη, ὅτι τοῦ λέγουν τὰ μάτια της, τὸ πρόσωπόν της, τὸ σῶμά της ἅπαν, ἔτι ἐλκυστικώτερον :

« Ἐλα, μαζί μου, ἀκολούθησέ με· σὲ ἀγαπῶ· σὲ θέλω... »

Ἡ φιλαυτία του, ὁ νεανικὸς ἐγωϊσμὸς του βαθμηδὸν θίγεται. Καὶ στρίβει, καὶ θωπεύει τὸν ἀπαλὸν του μύστακα ὑπερηφάνως, ἐνῶ οἱ μικροὶ τῆς ρινός του ρῶθινες ἐξογκοῦνται ἐλαφρῶς.

Τὸ τραῖνο κυλᾷ, τρέχει πάντοτε γοργὰ πρὸς τὴν Τζιτζιφιές. Ἡ καρδίκα του τόρρα πάλ्लεται. Γοργὴ καὶ ἀβεβαία εἶνε ἡ σκέψις του. Ποῦ θὰ ὑπάγῃ, λοιπόν, εἰς τὸ Παλιὸν ἢ εἰς τὸ Νέον ; Τί θὰ ἀποφασίσῃ ; Θὰ μπλέξῃ εἰς τὰ θελγήτρα μιᾶς ἀγνώστου ἢ θὰ διευθυνθῇ ἡσύχως, ἀδιαφόρως, εἰς τὴν ὁδὸν του ;

Καὶ ἐνῶ βλέπει τὸ παρθενικὸν της πρόσωπον, τὸ διαυγὲς καὶ

λειών ὡς οὐρανὸς ἄνευ νεφῶν, σκέψις τις τὸν καταλαμβάνει, σκέψις ψυχρά. Τὸ δίλημμα ἂν πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Παλῆθ' ἢ εἰς τὸ Νέο· κλονίζεται τότε μετὰ τὴν ψυχρὰν σκέψιν. Καὶ αἰφνης διαλογίζεται :

«Ὅχι δὲν θὰ τὴν ἀκολουθήσω».

Εἶνε ἀπόφασις ληφθεῖσα ὀριστικῶς τότε. Νομίζει, ὅτι θὰ διαπράξῃ ἔγκλημα ἂν τὴν ἀκολουθήσῃ. Βεβαίως θὰ κάμῃ ἔγκλημα. Θὰ παρασύρῃ διὰ τοῦ πρώτου αὐτοῦ ὀλισθηροῦ του βήματος μίαν ἄψων ὑπαρξίν. Θὰ τὴν παρασύρῃ ἴσως χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ αὐτός, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήτῃ ἐκείνη, τίς οἶδε μίαν ἡμέραν εἰς ποῖον μεγάλο πάθος. Ὅλα τὰ τρομερὰ πάθη καὶ αἱ μεγάλαι τῆς ψυχῆς τρικυμῖαι, ἀφορμὴν γενέσεως ἔχουν τὸ τίποτε, τὸ ἀσήμαντον, — μίαν τυχαίαν συνάντησιν. Εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν τὴν βλέπει μὲ ἔκπληξιν· κάτι περισσότερον, μὲ τρόμον. Καὶ τότε φοβεῖται νὰ τὴν ἰδῇ εὐθέως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπιμόνως, ἐξεταστικῶς.

Πρὸς στιγμὴν τοῦ φαίνεται, ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ὅτι τὴν ἔχει ἀγαπήσῃ μὲ πάθος, ὅτι τὸν ἔχει ἀγαπήσῃ παραφόρως. Καὶ ἐκτυλίσσεται ἐνώπιόν του ἀστραπικῶς διὰ γοργῆς σκέψεως ἢ συνήθης αὐτῆ κωμωδία εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ὅλου τοῦ κόσμου, τὸ φοβερὸν δρᾶμα διὰ τὰ δύο ἄτομα. Περνᾷ πρὸ αὐτοῦ εἰς ἔρωσ ἀπὸ τοὺς συνήθεις, ὅσον καὶ ἰσχυροῦς. Τὸ κόρτε, τὸ κυνηγητό, αἱ ματιές, τὰ ραβασάκια, τὰ ραντεβού, οἱ στεναγμοί, τὰ πρῶτα φιλάκια, τὰ γλυκύπικρα δάκρυα, ἡ πεσιπάθεια, ἡ παραφορά, ἡ ὄρμη, ἡ μανία, ἡ λύσσα, ἡ ὀργή, ἡ φλόξ ἢ ἀκοίμητος, τὸ πάθος τὸ ἄσβεστον, ἡ τρικυμία ἢ τῆς ψυχῆς ἢ παρασύρουσα τὰ πάντα. Τὴν βλέπει αἰφνης ἐμπρὸς του μὲ λυτὴν τὴν κόμην, ὠχρὰν ἐξ ἔρωτος, μὲ ὑποτρέμοντα χεῖλη ἐκ τοῦ πάθους, μὲ ὀφθαλμούς πυρέσσοντας, ὡς δαυλοῦς, τὴν βλέπει εὐτυχῆ καὶ δυστυχῆ συνάμα, τὴν βλέπει γυναῖκα ἐρῶσαν, ἀλγοῦσαν, σπαράζουσαν... Καὶ τὴν παρατηρεῖ τότε ἔντρομος σχεδόν... Καὶ τὴν βλέπει ἄλλην ἡμέραν μετὰ τὸ τρομερὸν πάθος τῆς δι' αὐτόν, ἤρεμον, μὴ τρέμουσαν καὶ μὴ πάσχουσαν πλέον, ἀλλὰ αἰγλήεσαν ἤδη, μὲ χαρακτηριστικὰ στρογγυλότερα ἀπὸ ἄλλοτε, μὲ προσωπον μὴ ἐἶχον πλέον τὴν δροσερότητα τὴν ἄλλοτε, ἀλλὰ πάντοτε γοητευτικόν, — χαριεντιζομένην ἤδη μὲ ἓνα ἄλλον, ξετρελλαινομένην βαθμηδὸν δι' ἐκεῖνον τότε, παθαινομένην βαθμηδὸν διὰ τὸ νέον εἶδωλόν τῆς, ἀναγεννῶσαν ἐν αὐτῇ τὸ σβεσθὲν πρῶτον πάθος τῆς ἐκ τῆς ἐνατενίσεως μιᾶς ἄλλης μορφῆς τότε, ἐκ τῆς ἐπαφῆς ἄλλων χειλέων καὶ ἄλλης σαρκός. Καὶ ἡ λυσσώδης ζηλοτυπία τοῦ σπαράζει τὰ σπλάγχνα καὶ ἀλγεῖ μεγάλως, ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν τὴν βλέπει εἰς τὸν δρόμον μὲ ἡσυχον καρδίαν, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ἓνα καὶ παλμὸν ἐπὶ

τῇ ἐμφανίσει τῆς, χωρὶς νὰ τοῦ ἐγείρη καμμίαν ἐπιθυμίαν καὶ ἔλ-
ξιν, ἀδιάφορος, ἡσυχος, ὡς νὰ ἔβλεπε μίαν ἄγνωστόν του καὶ
παρέρχεται πρὸ αὐτῆς ἀμέριμος... Ἐλαφρὸν ρίγος διατρέχει τὸ σῶ-
μά του, αἰσθημά τι ἀηδίας τὸν καταλαμβάνει, ἀνία τοῦ πιέζει
τὸ στήθος. Πρὸ τῆς ἐξελιξέως τῆς εἰκόνος ταύτης τὸ δίλημμα
συνετριβή. Καὶ δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Νέον· δὲν θὰ ὑπάγῃ μαζί τῆς·
δὲν θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ...

Τὸ τραῦμ σταματᾷ τῶρα. Κατεβαίνουν αὐτοῦ πολλοὶ τῶν ἐπιβα-
τῶν ὅπως ἀλλάξωσι τραῖνο διὰ τὸ Παλαιόν. Ἐκείνη κυττάζει
σχεδὸν κἀτωχρος, κυττάζε μὲ ζωηρὰν ἀνητιυχίαν. Θὰ ἔλθῃ μαζί
τῆς ἢ θὰ φύγῃ; Ἐκεῖνος ἀδιάφορος κατέρχεται τοῦ τραίνου. Ἐτε-
λείωσε. Καὶ κελῶ; ἐκκινεῖ τὸ τραῖνο τοῦ Νέου Φαλήρου, ἡ κόρη
τὸν βλέπει ἀκόμη, τὸν βλέπει τώρα μὲ πρᾶπονον γυμένον εἰς τὸ
λευκὸν τῆς πρόσωπον, παράπονον τῆς ἀθῶας ψυχῆς τῆς. Καὶ εἶνε
λυπημένῃ ἢ πτωχῇ, διότι ἐσώθη ἀπὸ τὸν ἠθικὸν ἄλεθρον, ἀπὸ τὸν
ἄλεθρον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σαρκῆς, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ καὶ νὰ γνω-
ρίσῃ ἢ ἀπείρατος.

ΜΠΟΕΜ

ΔΡΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥ

(Walling)

ἘΠ' ἡ δροσιὰ 'ς τὸ δάκρυ γεμάτη 'περηφάνεια :

— « Στὴ γῆ παραρριγμένο ἢ μοῖρα σ' ἔχει φέρει !
Δὲν μοιάζεις σὺ μ' ἐμένα τὴν κόρη τὴν οὐράνια,
τὴν ἀδελφὴ τοῦ ἀνέμου, τῶν λουλουδιῶν τὸ ταῖρι ».

*
*

Κ' εἶπε τὸ δάκρυ πάλι : « — Γεννιέμαι ἀπὸ τὸν πόνο
καὶ βγαίνω ἀπ' τῶν ἀνθρώπων τὸ μάτι τὸ κλαμένο...
'Εσὺ ἀπ' τὰ οὐράνια 'ς τὴ γῆ σταλάζεις μόνο—
ἐγὼ ἀπ' τὴ γῆ ἐδῶ κάτω 'ς τὸν οὐρανὸ πηγαίνω !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ